

DEEL EEN

LEVEN OP MARS

HOOFDSTUK 1

DROMEN

Een lichtstraal schoot door de nachtelijke hemel. In het zolderkamertje van de **krakkemikkige** boerderij die ze haar *thuis* noemde, haalde Ruth de telescoop van haar oog. Het meisje wreef met haar smoezelige kleine vingers in haar smoezelige kleine oog.

Dit moest een **droom** zijn.

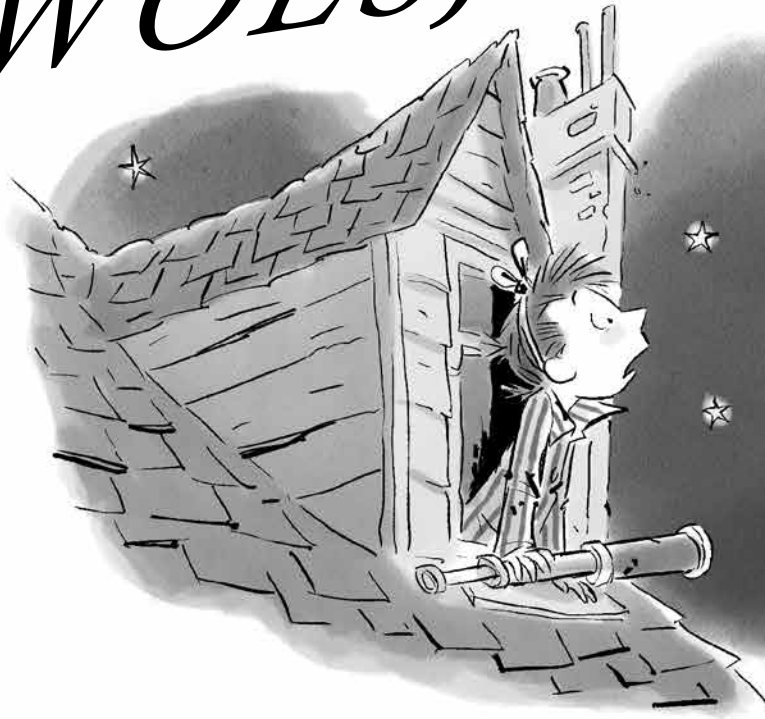

Nee.

Er was écht iets daarboven. Het tolde razendsnel rond en liet een spoor van vlammen achter. Wat het ook was, het stond in brand!

WOESJ!

Een vliegtuig?

Nee, vliegtuigen tollen niet zo.

Een helikopter?

Nee, daarvoor ging het veel te snel.

Een vallende ster?

Nee, daarvoor vloog het te laag.

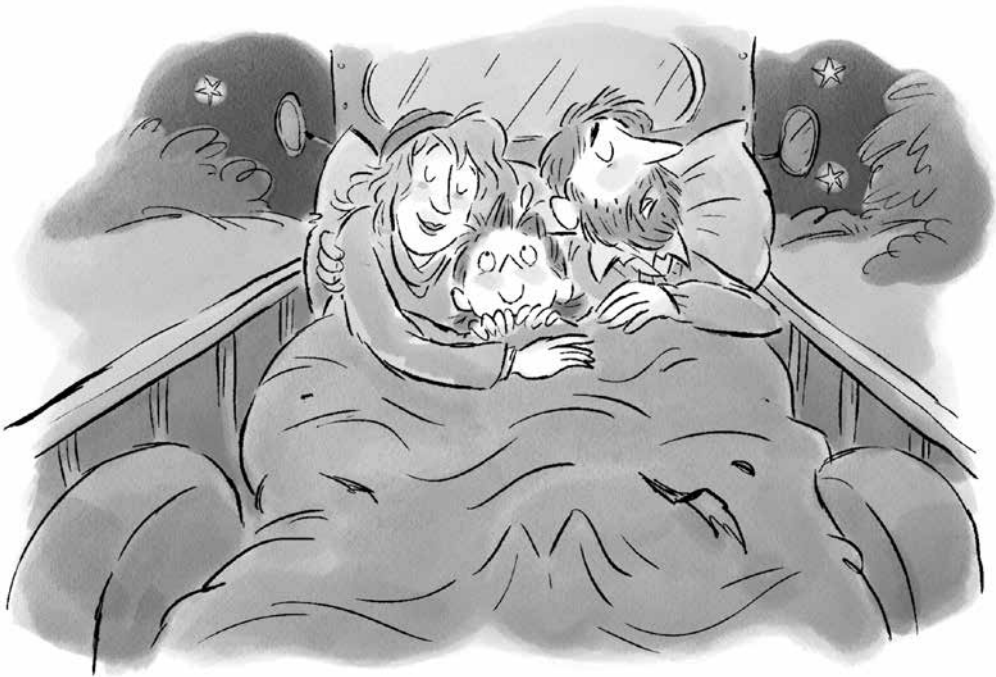
Dit was een **UFO!**

En belangrijker: hij kwam razendsnel naar beneden en zou elk moment op aarde **neerstorten!**

Dit was het spannendste wat Ruth ooit had meegemaakt.

Het meisje was een wees. Haar ouders, die straatarm waren, stierven terwijl ze naar goud zochten. Ze wilden hun geliefde dochter een beter leven bezorgen, maar kwamen om toen de mijn waarin ze werkten instortte. Ze werden levend begraven. Het was een vreselijke dood.

Daarvóór had het gezin altijd gereisd, van staat naar staat, steeds op zoek naar werk. Elke avond sliepen ze in de laadbak van een pick-up. Dan nestelde Ruth zich warmpjes tussen haar moeder en vader in. Ze had toen niets, maar ze had ook **alles**, want ze had hun liefde. En zo staarde ze naar de sterren tot ze in slaap viel.

Nu had Ruth alleen nog herinneringen aan haar ouders. De zachte *kussen* van haar moeder. En de speciale *glimlach* die haar vader enkel aan haar schonk.

De pick-up werd verkocht om de begrafenissen te betalen en Ruth werd weggestuurd naar haar enige levende familielid. Om haar nek hing een bordje met:

ZORG ALSJEBLIFFT VOOR DEZE WEES.

Na dagenlang te hebben gereisd, grotendeels te voet, kwam Ruth op een stormachtige nacht bij tante Dorothy aan. Ze hadden elkaar nog nooit ontmoet.

De oude dame had zelf geen kinderen. En daar was één heel goede reden voor.

Ze

VERAFSCHUWDE

kinderen.

Tante Dorothy vond kinderen walgelijke wezens, met vieze handen en snotterige neuzen en stinkende achterwerken.

Het enige wat tante Dorothy leuk vond aan Ruth, was dat ze haar meteen aan het werk kon zetten op de **struisvogelboerderij**. Ruth werd gedwongen om overdag de wei uit te mesten en 's nachts een ellenlang lijstje klusjes uit te voeren.

KLUSJES VOOR RUTH
(DOOR TANTE DOROTHY)

DE VLOER DWEILEN

HET TOILET SCHROBBEN

DE HAREN UIT MIJN HAARBORSTEL PLUKKEN

DE BOERDERIJ AFSTOFFEN,
VAN BOVEN TOT ONDEREN

DE AFVOERPUTJES
ONTSTOPPEN

HET DAK
REPAREREN

MIJN SOKKEN
WASSEN

DE SCHOOR-
STEEN VEGEN

DE SPINNENWEBBEN WEGHALEN

EN TOT SLOT, ALS
EXTRAATJE, MIJN GELE
TEENNAGELS KNIPPEN

Ruths leven was ellendig. Ze ging niet naar school. Ze had geen vrienden. Ze had geen toekomst.

Ze had alleen haar *dromen*.

Elke nacht, als ze eindelijk klaar was met haar klusjes, beklom Ruth de **wiebelige** trap naar haar zolderkamertje. Ze liet zich op haar krakende bed vallen en dacht aan haar moeder en vader. Haar leven zou heel anders zijn als zij er nog waren. Ruth probeerde hen levend te houden in haar gedachten. Ze haalde al haar herinneringen aan hen op, alsof ze door de pagina's van een fotoboek bladerde. Echte foto's had ze natuurlijk niet, want daar waren ze te arm voor geweest.

Joeri, haar slimme driepotige hondje, voelde het altijd aan wanneer ze verdrietig was. Hij nam dan een aanloop, sprong op het bed en drukte zijn snuit tegen haar aan.

'WOEF!'

'Ik hou van je, kleine Joeri,' zei Ruth dan. Ze kietelde hem achter zijn oren. 'Jij bent alles wat ik heb.'

Ruth had geluk met Joeri. En Joeri had geluk met Ruth. Ze had het arme dier ooit langs de kant van de weg gevonden, niet ver van de boerderij.

Een of andere gemenerik had de puppy waarschijnlijk aange-
reden met een truck, zijn pootjes verbrijzeld onder de wielen en
hem daarna voor dood achtergelaten.

Toen ze hem die eerste keer zag, nam Ruth de arme pup met-
een in haar armen. Ze bracht hem naar de boerderij. Door haar
goede zorgen wist het dier te herstellen, tegen alle verwachtingen
in. Zijn linkerachterpoot kon niet worden gered, maar met een
oude eierklopper en een leren riem knutselde Ruth gewoon een
nieuwe. Daarmee kon hij haar makkelijker achternalopen wan-
neer zij haar boerderijklusjes deed. Ruth wist niet of de hond al
een naam had, dus ze verzong er zelf een.

Joeri.

Ze vernoemde de hond naar haar held: de knappe kosmonaut
Joeri Gagarin. Die was net wereldberoemd geworden
als de eerste mens in de ruimte. Dat was het nieuws van de eeuw.
Ruth had allerlei kranten en tijdschriften uit de vuilnisbak van
tante Dorothy gevist. De voorpagina's en artikelen over de Rus-
sische ruimtemissie **VOSTOK 1** had ze tegen de kale muren van
haar zolderkamertje geplakt.

Ze had foto's van **Gagarin** in de ruimte, foto's van zijn
veilige landing op aarde en zelfs een foto waarop hij een speciale
medaille kreeg voor zijn ongelofelijke moed. De foto's vormden
een perfect eerbetoon aan haar held en bedekten ook meteen alle
vlekken, deuken en scheuren in haar muren.

*Wat moet zijn leven een **avontuur** zijn, dacht ze. Hij mag rond
de aarde zoeven, terwijl ik hier moet worstelen met de teennagels
van mijn tante.*

Ruths leven was inderdaad weinig avontuurlijk.

Tot nu!